

היה מביא פרק שני סוטה

שומרת יבם שזינתה אסורה ליבמה. פי' אפי' לרצון דלמרי קידושין תופסין בחייבי לאוין ופליגי אדר"ע הכא מודו כדלמך בהאשה רבה (יבמות דף טז:) דכתיב זה לא תהיה אשת המת המולה לאיש זר ולא תהא זה הוה לור אלמא דקרא משוי לה כערוה דלא תפסי זה קידושין משום דלגידלא זיה והוא כאלוקמו שזינתה: **אמרי** במערכא לית הלכתא ברב המנונא. בסוף פ"ק דסנהדרין (דף יז:) מפרש דלמרי צמערבא היינו רבי ירמיה ונראה אע"ג דפסיק לית הלכתא כרב המנונא הילכתא כוותיה דלמרי כצריכה ליה דאין קידושין תופסין ציבנה ושמואל מספקא ליה ולמרי צענימינו נזריה גט ופסיק אמימר כשמואל ורב גידל אמר רב חייל בר יוסף אמר רב נישואין יש בה צנות כדרב המנונא וכן ר' יוחנן ור' ינאי סבירא ליה הוה דאין קידושין תופסין ציבנה ופשיט לה ר' יוחנן מנמני' דלאחר שיחלוץ לך יצמך ואל' רבי ינאי אי לאו דלא ליך תפסקא מי משכחת מרגינתא תומיה ואל' ר"ל לרי"א אי לאו דקלסקך גברא רבה ה"א ממני' ר"ע היא ומיהו ר"ל לא פליגי אדר' יוחנן דהא מוקי הכס בצומו הפקר (דף טז:) הא דקמיני ומה במקום שבה על האיסור קל נאסר האוסר צומרת יבם וכדרב המנונא וצוקף היא גמרא ובפליגי הוחלן (שם דף מט:) אמרינו נמי אצוי מספקא ליה אי רבא אי כשמואל וצפ' הורק צגיטין (דף פ:) פליגי ליסעי דגמרא לה ממני' הוה מיוצבא לרב המנונא אי הוה סיעמיה והתם מצי למידי סיעמיה כי הכא לאוקמיה ממניתי כר"ע אלא דלמי לה מלשנא דממני' ופסיה צירושלמי מפרש היאך קילס רבי ינאי רבמי יוחנן שקרא עליו הלום ר"ל כמי שני אלו ליו מענין חסם בני ושמה בני מן לחסם ויחסם עוד ישמע חסם ויוסף לקח אל' ר"ל חסר כל אלו פסוקי קילוסיה יכול הוא פטר ליה כר"ע ותו דמי ליה התם ומיכניה מה איכפת לו ממור גבי קינוי הסורה אמרה וקנא את אשתו אפילו מקנת אשתו ולפום מסקנא דהתם משמע דלית הלכתא כרב המנונא והכי גרס התם שומרת יבם שזינתה ר"א אומר מותרת לצינה ר' יהושע צן לוי אומר אסורה לצינה א"ר ינאי שומרת יבם שזינתה מותרת

תוספות שאנין
גמ' הא מני ר' עקיבא היא דאמר אין קידושין תופסין בחייבי לאוין באשה שהיא על המקדשה בלא ורבנן פליגי עליה ואמר בחייבי כתיבתה הוא דלא תפסי אלא בחייבי לאוין תפסי אלא לר' עקיבא משוי ורבנן לאוין מותרת לעינת וסוריה בחייבי כתיבתה ורובא מפור ולגבי ליאסר ג' בעלה בני כי הוי ד זבא על אשת איש שהיא ברת אסורה על בעלה רבא על שומרת יבם נמי טעיה בלא דלא תהיין אשת המת אסורה על יבמה. אלא אלא ד' רבנן אצוי איתא מאן ד' אמר באשה רבה דאין א' ביבמה אלא מימ' לאו כ שני לאוין בערוה ולא ר'א אסורה לוי כיון שאין כזור ביבמה. הוה שיתנה כ' הנישואין הראשונים פ' כגון גירשה והחזירה וי'א ונסתרה מור ל' גל עליה ונתא ויתנה ל' לרב שורשה שבידקתי ד'אם הללו. על נישואי א' זור כגון בית אחיו בלא ב' יס וכנסה היבם וקנא לה ה' חתרה מור לגלגל עליה ו'ה' שחתא אחיו. ואי כ' ציא דממתי' מצי ל' יבמה דהא תנן כותני ל' יבמה וישואו שומרת יבם וכנסה ופי' דמתי' ל'וי בחדא איתתא קאי ש'שקה יבם וישביעה על ג' שואין ואירוסין של אחיו א' מילי מילי קמיני אם ה'בעל משקה מתנה עמה ע'א ארובה ואם היבם מ'שקה אותה מתנה עמה ש' מרת יבם וכנסה. ליה:

א' נראה דל' אפי' למד דין קידושין תופסין ציבנה מ' מ' אלא משאר לאוין ולי' כי ערוה ולא חס' חס'.

שומרת יבם וכנסה אסורה ליבמה. פי' אפי' לרצון דלמרי קידושין תופסין בחייבי לאוין ופליגי אדר"ע הכא מודו כדלמך בהאשה רבה (יבמות דף טז:) דכתיב זה לא תהיה אשת המת המולה לאיש זר ולא תהא זה הוה לור אלמא דקרא משוי לה כערוה דלא תפסי זה קידושין משום דלגידלא זיה והוא כאלוקמו שזינתה: **אמרי** במערכא לית הלכתא ברב המנונא. בסוף פ"ק דסנהדרין (דף יז:) מפרש דלמרי צמערבא היינו רבי ירמיה ונראה אע"ג דפסיק לית הלכתא כרב המנונא הילכתא כוותיה דלמרי כצריכה ליה דאין קידושין תופסין ציבנה ושמואל מספקא ליה ולמרי צענימינו נזריה גט ופסיק אמימר כשמואל ורב גידל אמר רב חייל בר יוסף אמר רב נישואין יש בה צנות כדרב המנונא וכן ר' יוחנן ור' ינאי סבירא ליה הוה דאין קידושין תופסין ציבנה ופשיט לה ר' יוחנן מנמני' דלאחר שיחלוץ לך יצמך ואל' רבי ינאי אי לאו דלא ליך תפסקא מי משכחת מרגינתא תומיה ואל' ר"ל לרי"א אי לאו דקלסקך גברא רבה ה"א ממני' ר"ע היא ומיהו ר"ל לא פליגי אדר' יוחנן דהא מוקי הכס בצומו הפקר (דף טז:) הא דקמיני ומה במקום שבה על האיסור קל נאסר האוסר צומרת יבם וכדרב המנונא וצוקף היא גמרא ובפליגי הוחלן (שם דף מט:) אמרינו נמי אצוי מספקא ליה אי רבא אי כשמואל וצפ' הורק צגיטין (דף פ:) פליגי ליסעי דגמרא לה ממני' הוה מיוצבא לרב המנונא אי הוה סיעמיה והתם מצי למידי סיעמיה כי הכא לאוקמיה ממניתי כר"ע אלא דלמי לה מלשנא דממני' ופסיה צירושלמי מפרש היאך קילס רבי ינאי רבמי יוחנן שקרא עליו הלום ר"ל כמי שני אלו ליו מענין חסם בני ושמה בני מן לחסם ויחסם עוד ישמע חסם ויוסף לקח אל' ר"ל חסר כל אלו פסוקי קילוסיה יכול הוא פטר ליה כר"ע ותו דמי ליה התם ומיכניה מה איכפת לו ממור גבי קינוי הסורה אמרה וקנא את אשתו אפילו מקנת אשתו ולפום מסקנא דהתם משמע דלית הלכתא כרב המנונא והכי גרס התם שומרת יבם שזינתה ר"א אומר מותרת לצינה ר' יהושע צן לוי אומר אסורה לצינה א"ר ינאי שומרת יבם שזינתה מותרת

ושומרת יבם וכנסה אמן שלא נטמאתי ואם נטמאתי יבואו בי ר"מ אומר "אמן שלא נטמאתי אמן שלא אטמא הכל שוין" שאין מתנה עמה לא על קודם שנתארס (ב) ולא על אחר שתתגרש נסתרה לאחד ונטמאת הכלל כל שתבעל ולא היתה אסורה לו לא היה מתנה עמה: **גמ'** אמר רב המנונא שומרת יבם שזינתה אסורה ליבמה ממאי מדקתני שומרת יבם וכנסה אלא א"א אסירה משום הכי מתנה בהרה אלא א"א אסירה היכי מתנה בהרה והתנן זה הכלל כל שאילו תיבעל ולא תהא אסורה לו לא היה מתנה עמה אמרי במערכא לית הלכתא כרב המנונא אלא הא דקתני שומרת יבם וכנסה הא מני ר"ע היא דאמר אין קידושין תופסין בחייבי לאוין ומשוי לה כי ערוה בעי רבי ירמיה מהו שיתנה אדם על נישואין הראשונים על נישואי אחיו מהו ת"ש זה הכלל כל שתיבעל ולא תהא אסורה לו לא היה מתנה עמה ה"א אסירה ה"ג דמתנה ש"מ: ר"מ אומר אמן שלא נטמאתי וכו': תניא א"א כשאמר ר"מ אמן שלא אטמא שאם תטמא מים בודקין אותה מעכשיו אלא יכשתמטא מים מערערין אותה ובודקין אותה בעי רב אשי מהו שיתנה אדם על נישואין האחרונים השתא מיהא לא אסירה ליה או דילמא זימנין דמגרש לה והדר מהדר לה ת"ש הכל שוין שלא היה מתנה עמה לא על קודם שנתארס ולא על אחר שתתגרש (ו) נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ יחזירנה לא היה מתנה יהא יחזירנה ותיטמא ה"ג דמתני ש"מ ת"ר יזאת תורת הקנאות מלמד שהאשה שותה ושונה רבי יהודה אומר זאת שאין האשה שותה ושונה ר' יהודה מעשה והעיד לפנינו נחוניא חופר שיחין שהאשה שותה ושונה וקיבלנו עדותו בשני אנשים אבל לא באיש אחד וחכ"א אין האשה שותה ושונה בין באיש אחד בין בב' אנשים ות"ק נמי הכתיב זאת ורבנן בתראי נמי הא כתיב תורת אמר רבא באיש אחד ובעל אחד דכ"ע לא פליגי דאין האשה שותה ושונה

הא אסירה הכי נמי דמסנה. חו נאסרת עליו צנות נישואין הראשונים ועלול וכן צנות נישואי אחיו כדלמך בפ"ק (לעיל דף ג.) ואם מת חוללת ולא מתייבמת: **לא כשאמר ר"מ אמן שלא אטמא.** עלתה על דעמו שדבק עכשיו על העמיד: **מערערין אופה.** חוזרין לה לתוך גרונה כאלם הנחמק ע"י משקה נראה כעושה ערער והוא לשון זקתא שזר יעוערו (ישעי' טו): **על נישואין אחרונים.** לר"מ דלמך מתנה על העמיד מהו שיתנה עמה נגלגלו צבועה שלא תטמא אם יגרסנה ויחזירנה ותעמא: **ואחר כך יחזירנה.** טעמא דתעמא צימי גירושיה דלא מיתסרא עליה עלה תטמא לאחר חזרה הכי נמי דמתני עכשיו: **סורה הקנאות.** מורה אחת לכל הקנאות שזכולן יעשה לה כמורה הזאת: **רבי יהודה אומר זאת.** מיעוטא הוא זאת ולא אחרת: **חופר שיחין.** להכניס מים לעולי רגלים בשדות וברכיים: **בשני אנשים.** אם מת בעלה זה ששקעה וישאת לאחר וקניא לה והיא נסתרה וקבלנו עדותו של נחוניא שישקנה השני דרבי

שומרת יבם וכנסה. פי' אפי' לרצון דלמרי קידושין תופסין בחייבי לאוין ופליגי אדר"ע הכא מודו כדלמך בהאשה רבה (יבמות דף טז:) דכתיב זה לא תהיה אשת המת המולה לאיש זר ולא תהא זה הוה לור אלמא דקרא משוי לה כערוה דלא תפסי זה קידושין משום דלגידלא זיה והוא כאלוקמו שזינתה: **אמרי** במערכא לית הלכתא ברב המנונא. בסוף פ"ק דסנהדרין (דף יז:) מפרש דלמרי צמערבא היינו רבי ירמיה ונראה אע"ג דפסיק לית הלכתא כרב המנונא הילכתא כוותיה דלמרי כצריכה ליה דאין קידושין תופסין ציבנה ושמואל מספקא ליה ולמרי צענימינו נזריה גט ופסיק אמימר כשמואל ורב גידל אמר רב חייל בר יוסף אמר רב נישואין יש בה צנות כדרב המנונא וכן ר' יוחנן ור' ינאי סבירא ליה הוה דאין קידושין תופסין ציבנה ופשיט לה ר' יוחנן מנמני' דלאחר שיחלוץ לך יצמך ואל' רבי ינאי אי לאו דלא ליך תפסקא מי משכחת מרגינתא תומיה ואל' ר"ל לרי"א אי לאו דקלסקך גברא רבה ה"א ממני' ר"ע היא ומיהו ר"ל לא פליגי אדר' יוחנן דהא מוקי הכס בצומו הפקר (דף טז:) הא דקמיני ומה במקום שבה על האיסור קל נאסר האוסר צומרת יבם וכדרב המנונא וצוקף היא גמרא ובפליגי הוחלן (שם דף מט:) אמרינו נמי אצוי מספקא ליה אי רבא אי כשמואל וצפ' הורק צגיטין (דף פ:) פליגי ליסעי דגמרא לה ממני' הוה מיוצבא לרב המנונא אי הוה סיעמיה והתם מצי למידי סיעמיה כי הכא לאוקמיה ממניתי כר"ע אלא דלמי לה מלשנא דממני' ופסיה צירושלמי מפרש היאך קילס רבי ינאי רבמי יוחנן שקרא עליו הלום ר"ל כמי שני אלו ליו מענין חסם בני ושמה בני מן לחסם ויחסם עוד ישמע חסם ויוסף לקח אל' ר"ל חסר כל אלו פסוקי קילוסיה יכול הוא פטר ליה כר"ע ותו דמי ליה התם ומיכניה מה איכפת לו ממור גבי קינוי הסורה אמרה וקנא את אשתו אפילו מקנת אשתו ולפום מסקנא דהתם משמע דלית הלכתא כרב המנונא והכי גרס התם שומרת יבם שזינתה ר"א אומר מותרת לצינה ר' יהושע צן לוי אומר אסורה לצינה א"ר ינאי שומרת יבם שזינתה מותרת

תורה אור השלם
1. זאת תורת הקנאת אשר תשטה אישה תחת אישך ונטמאת: במדבר ה' כט

הגהות הב"ח
(ה) בספנה קודם שנתארס (ולא על אחר שנתגרש ונסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ החזירה לא היה מתנה עמה) חל"מ וי"ב גרסא רש"י ולא על אחר שתתגרש ונסתרה לאחד ותיטמא ואח"כ יחזירנה לא היה מתנה עמה רש גרסין ולא משתגרש ונסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ יחזירנה לא היה מתנה עמה פי' אם השניעה אחר שהזירה לא היה מתנה עמה על מה שזינה אחר הנישואין קודם שהזירה והמדיק ערב שמי הנרשאות יחד ועין פ"ב דב"ב דמ"ב (ב) גמ' שמתגרש ונסתרה לאחד ותיטמא ואח"כ יחזירנה הא יחזירנה:

מוסף רש"י
ושומרת יבם וכנסה. פי' אפי' לרצון דלמרי קידושין תופסין בחייבי לאוין ופליגי אדר"ע הכא מודו כדלמך בהאשה רבה (יבמות דף טז:) דכתיב זה לא תהיה אשת המת המולה לאיש זר ולא תהא זה הוה לור אלמא דקרא משוי לה כערוה דלא תפסי זה קידושין משום דלגידלא זיה והוא כאלוקמו שזינתה: **אמרי** במערכא לית הלכתא ברב המנונא. בסוף פ"ק דסנהדרין (דף יז:) מפרש דלמרי צמערבא היינו רבי ירמיה ונראה אע"ג דפסיק לית הלכתא כרב המנונא הילכתא כוותיה דלמרי כצריכה ליה דאין קידושין תופסין ציבנה ושמואל מספקא ליה ולמרי צענימינו נזריה גט ופסיק אמימר כשמואל ורב גידל אמר רב חייל בר יוסף אמר רב נישואין יש בה צנות כדרב המנונא וכן ר' יוחנן ור' ינאי סבירא ליה הוה דאין קידושין תופסין ציבנה ופשיט לה ר' יוחנן מנמני' דלאחר שיחלוץ לך יצמך ואל' רבי ינאי אי לאו דלא ליך תפסקא מי משכחת מרגינתא תומיה ואל' ר"ל לרי"א אי לאו דקלסקך גברא רבה ה"א ממני' ר"ע היא ומיהו ר"ל לא פליגי אדר' יוחנן דהא מוקי הכס בצומו הפקר (דף טז:) הא דקמיני ומה במקום שבה על האיסור קל נאסר האוסר צומרת יבם וכדרב המנונא וצוקף היא גמרא ובפליגי הוחלן (שם דף מט:) אמרינו נמי אצוי מספקא ליה אי רבא אי כשמואל וצפ' הורק צגיטין (דף פ:) פליגי ליסעי דגמרא לה ממני' הוה מיוצבא לרב המנונא אי הוה סיעמיה והתם מצי למידי סיעמיה כי הכא לאוקמיה ממניתי כר"ע אלא דלמי לה מלשנא דממני' ופסיה צירושלמי מפרש היאך קילס רבי ינאי רבמי יוחנן שקרא עליו הלום ר"ל כמי שני אלו ליו מענין חסם בני ושמה בני מן לחסם ויחסם עוד ישמע חסם ויוסף לקח אל' ר"ל חסר כל אלו פסוקי קילוסיה יכול הוא פטר ליה כר"ע ותו דמי ליה התם ומיכניה מה איכפת לו ממור גבי קינוי הסורה אמרה וקנא את אשתו אפילו מקנת אשתו ולפום מסקנא דהתם משמע דלית הלכתא כרב המנונא והכי גרס התם שומרת יבם שזינתה ר"א אומר מותרת לצינה ר' יהושע צן לוי אומר אסורה לצינה א"ר ינאי שומרת יבם שזינתה מותרת

היה מביא פרק שני סוטה

י"א.

עין משפט
נר מצוה

בב א מיי פ"א מהל' סוטה ה"ב [ג]
א ב מיי פ"א מהל' סוטה הלכה י' ספ"ג ע"ג
ב ג ד מיי פ"א מהל' סוטה ה"ב [ג]
ג ה מיי פ"א מהל' סוטה הלכה י' [ג]

היה נוטל. צירושלמי כתיב ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות וכו' על ידו הוא מניף ולא על ידה הוא מניף אלא מכאן שהוא נוטלה מתוך כלי חול ונותנה בכלי שרת היינו משמע דלא כפירוש רש"י דפירש דבעל היה נוטל ומנינו למימר דקידוש המנחה כשירה (ס) זכין מיהו מזהו זכאן לטול המנחה מידה ומאחר שהיה נוטלה היה נוטלה כמו כן למון כלי שרת:

ובתן מביא את ידו תחתיה. האלי דאיצטריך תו למימני וכן מניח את ידו תחתיה ולא קמני בסמ"ט ומכניס את ידו לאשמועינן דתנופה זכאן צירושלמי וכן מניח את ידו תחתיה ואין הדבר כעבור מניח מפסח ואינו חוץ מניח כהן זקן ואפילו מימא כהן ילד שאין יר הרע מניח לשהע תני ר' חייל סוטה גידמת שני כהנים מניפין על ידיה אצל בגמרא דידן אמרינן בסוף פרק ארנסה (לקמן דף ס.) גידמת לא היטה שומה וי"ל דפלגי א"י צעין קרא דכתיב: הניף והגיש צירושלמי יליף הא

הדרן עלך היה מביא

היה נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לחוך כלי שרת יגונתנה על ידה וכהן מניח (ס) ידו מתחתיה ומניפה הניף והגיש קמץ (ס) והקטיר והשאר נאכל לכהנים יהיה (ס) משקה ואחר כך מקריב את מנחתה רבי שמעון ואומר (ס) מקריב את מנחתה ואח"כ היה משקה שנאמר 'ואחר ישקה את האשה את המים אם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה כשירה: גמ' (ס) אמר ליה רבי אלעזר לרבי יאשיה דרדיה לא יתב אכרעך עד דמפרשת לה להא מילתא מגין למנחת סוטה שטעונה תנופה מנא לן והניף כתיב בה בבעלים מגלן (ס) אחיא יד יד משלמים כתיב הכא ולקח הכהן מיד האשה וכתביהם (ס) וידו תביאנה מה כאן כהן אף להלן כהן ומה להלן בעלים אף כאן בעלים הא כיצד מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף: הניף והגיש קמץ וכו' היה משקה ואחר כך מקריב את מנחתה: הא אקרבה הכי קאמר סדר מנחות כיצד הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים ובהשקאה גופה פליגי רבי שמעון ורבנן דרבנן סברי משקה ואח"כ מקריב את מנחתה ורבי שמעון סבר מקריב ואחר ישקה: ואם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה כשירה: ת"ר

שמעון שאם הקריב את מנחתה ואח"כ השקה שהיא כשירה מה ציטתה מזהו רבנן אמרי מנחת קנאות היא שהיא צודקתה ור"ש אומר המים הן צודקין אותה מאי טעמא דרבנן מנחת זכרון מזכרת עון מאי טעמא דרבי שמעון וצאו זה רבנן אמרי כותב ומוחק ומשקה ומקריב ר"ש אומר כותב ומקריב ומוחק ומשקה כולי עלמא מודו שמחיקה סמון להשקאה ותו גרסינן התם קרבה מנחתה ואמרה איני שומה מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחו כרבי שמעון זכר כרבנן כזר שמת השתא אית לך למימרא אף על גב דרבנן דרשינן והשקה בתרא לאונס קא סברי דלונס דמחיקת מגילה מילתא וקרא ימירא קא דרשי לאונס: ורבי

אז כל אלה קודמין להשקאה ופליגי זה רבי שמעון ורבנן: ה"ג

דרכי יהודה דריש זאת למעוטי שאינה שומה ושונה על ידי בעל א' אם חזר וקינא לה ודריש תורת לרבות ששומה פעם שניה על ידי בעל שני. ומדקאמר ר' יהודה דע"י בעל שני חוזרת ושומה מכלל דלמנא קמא אפילו בעל א' משקה שני פעמים והיינו דפרסין ותנא קמא הא כתיב זאת ומאי קא ממעט מיניה: דכתיב זאת. ומסתברא לה מהית קממעט שלא יקנא לה בעל זה פעם אחת: שני אנשים ושני בעלים. לאחר שהשקה זה ממ ונישאת לאחר וקינא לה מבעל אחר: דכתיב סורה. והא מהית אתה לרבי: ור' יהודה סבירא ליה וכו' דלחר שריבה הכמוז ומיעט וכל פירש מה ריבה ומה מיעט על כרחן לא מסקן קמילה אלא לתכמים לפרש לך לפי חכמתם מה ריבה ומה מיעט ומסתברא דרישית אשני אנשים קאי ואפילו זבועל אחד ולא אשני בעלים ובעל אחד כיון דקינא לה כזר ונמלאת נקיה נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומסתכוין להקניטה הילכך לא שגא מחשב ראשון ולא שגא מאחר:

הדרן עלך היה מביא

היה נוטל את מנחתה. הבעל דהא אמרינן דאין מנחת כהונה זמנות אלא מקמייה ואילך להגשה נמי מחילת קמילה היא שאין זר קרב למזבח אצל קידוש כלי וזיקה וזלילה שטעונות שמתן כשר צור: ונוספה על ידה. להניף: וכסן מניח ידו מתחתיה ובגמרא יליף דתנופה ריבי יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא ודאי. והשגח. לקרן מערבת דרומית (ס) דמניח צפרק ג' צפרק מנחות (דף ע"ב). וכולו הנך כתיבי זמנות סוטה תנופה והקריבה קמילה כסתם מנחה (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה כי עד והתנופה ממנה וגו': ואח"כ מקריב. בגמרא ספ"ך הא תנא ליה והקטיר ומה יקריב עוד לאחר הקטרה: פלוגתא דרבנן ור' שמעון בגמרא נ"ט יליפין לה מקראי: גמ' לר' יאשיה דרדיה. אמורא הוא ודבורו של ר"א בן פדת (א) ועוד היה ר' יאשיה שהיה מנא זכר פלוגתא דר' יונתן זבוליה גמרא והיינו דקאמר לר' יאשיה דרדיה דלא תימא לרבי יאשיה הוקן דלאו אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול חוקן ממנו היה: זבועלים מנא לן. שמהא האשה מניפה עם הכהן דהא קרא זכאן לחודיה כתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' ונמדנר הן: משלמים. זבועלים כתיב וגבי תנופה כתיב: מה לאן כהן. צטוטה כתיב כהן זבועלים קודם השקאה דקמין קמץ והקטיר והדר תניא היה משקה: הכי קאמר כו'. הא דמנא רישא הניף והגיש קמץ והקטיר לאו דוקא קודם השקאה נקט ולא איירי בהשקאה כלל אלא איירי בצדד הקרבת מנחת סוטה שכן הוא תנופה והגשה קמילה והקטרה והכי קאמר כשזא להקריבה היה נוטלה מתוך כפיפה כו' והדר איירי מי קודם (י) או השקאה קודם כל אלה

היה נוטל את מנחתה. הבעל דהא אמרינן דאין מנחת כהונה זמנות אלא מקמייה ואילך להגשה נמי מחילת קמילה היא שאין זר קרב למזבח אצל קידוש כלי וזיקה וזלילה שטעונות שמתן כשר צור: ונוספה על ידה. להניף: וכסן מניח ידו מתחתיה ובגמרא יליף דתנופה ריבי יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא ודאי. והשגח. לקרן מערבת דרומית (ס) דמניח צפרק ג' צפרק מנחות (דף ע"ב). וכולו הנך כתיבי זמנות סוטה תנופה והקריבה קמילה כסתם מנחה (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה כי עד והתנופה ממנה וגו': ואח"כ מקריב. בגמרא ספ"ך הא תנא ליה והקטיר ומה יקריב עוד לאחר הקטרה: פלוגתא דרבנן ור' שמעון בגמרא נ"ט יליפין לה מקראי: גמ' לר' יאשיה דרדיה. אמורא הוא ודבורו של ר"א בן פדת (א) ועוד היה ר' יאשיה שהיה מנא זכר פלוגתא דר' יונתן זבוליה גמרא והיינו דקאמר לר' יאשיה דרדיה דלא תימא לרבי יאשיה הוקן דלאו אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול חוקן ממנו היה: זבועלים מנא לן. שמהא האשה מניפה עם הכהן דהא קרא זכאן לחודיה כתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' ונמדנר הן: משלמים. זבועלים כתיב וגבי תנופה כתיב: מה לאן כהן. צטוטה כתיב כהן זבועלים קודם השקאה דקמין קמץ והקטיר והדר תניא היה משקה: הכי קאמר כו'. הא דמנא רישא הניף והגיש קמץ והקטיר לאו דוקא קודם השקאה נקט ולא איירי בהשקאה כלל אלא איירי בצדד הקרבת מנחת סוטה שכן הוא תנופה והגשה קמילה והקטרה והכי קאמר כשזא להקריבה היה נוטלה מתוך כפיפה כו' והדר איירי מי קודם (י) או השקאה קודם כל אלה

הגהות הב"ח

(א) בפשטה מניח את ידו מתחתיה ומניף הניף: (ב) ש"י ד"ה והגש וכו' כדתיב: (ג) ד"ה לר' יאשיה וכו' פן פדת היה וכו' מי קודם זה או זה או השקאה:

מוסף רש"י

לר' יאשיה דרדיה. שהיה צדור, אמורא כמותו, יש להנין מכאן שעמין בני ישראל היה רבי יאשיה בני פלוגתא דר' יונתן קיים, להי אצטריך למיני לרבי יאשיה דרדיה, לאפקי ר' יאשיה קשיא (דמיון) (ס). בבעלים מנחה. שמהא הסוטה עמלה מניפה, דלמא לטון קאמר דמנחת דכתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' (ס). ידיו תביאנה. כבעלים כתיב ומתנופה מנחתה (ס). זבועלים דלמנחת כתיב בני תנופה. דכתיב כפיפה להניף אמו מנחה וגו' (ס). וכו' (ס). מה להלן בעלים. דהוא זבועלים שמתני, דכתיב יפא את קרבנו לה' מנחת שלמו ומקין לה ידיו תביאנה (מכות ט"ז).

תוספות שאג"י

ר' יהודה סבר תורת לרבינו רחמי' דאמר שריבה הכותב מיטט ולא פירש מה ריבה ומה מיעט ומסתברא טפי דריבויא אשני אנשים קאי ואפי' בבעל אחד ולא כתיב בבעל אחד ובעל אחד כיון דקינא לה כזר ונמלאת נקיה נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומסתכוין להקניטה הילכך לא שגא מחשב ראשון ולא שגא מאחר: (א) הבעל דהא אמרינן דאין מנחת כהונה כמנחות אלא מקמייה ואילך להגשה נמי מחילת קמילה היא שאין זר קרב למזבח אצל קידוש כלי וזיקה וזלילה שטעונות שמתן כשר צור: ונוספה על ידה. להניף: וכסן מניח ידו תחתיה ובגמרא יליף דתנופה ריבי יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא ודאי. והשגח. לקרן מערבת דרומית (ס) דמניח צפרק ג' צפרק מנחות (דף ע"ב). וכולו הנך כתיבי זמנות סוטה תנופה והקריבה קמילה כסתם מנחה (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה כי עד והתנופה ממנה וגו': ואח"כ מקריב. בגמרא ספ"ך הא תנא ליה והקטיר ומה יקריב עוד לאחר הקטרה: פלוגתא דרבנן ור' שמעון בגמרא נ"ט יליפין לה מקראי: גמ' לר' יאשיה דרדיה. אמורא הוא ודבורו של ר"א בן פדת (א) ועוד היה ר' יאשיה שהיה מנא זכר פלוגתא דר' יונתן זבוליה גמרא והיינו דקאמר לר' יאשיה דרדיה דלא תימא לרבי יאשיה הוקן דלאו אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול חוקן ממנו היה: זבועלים מנא לן. שמהא האשה מניפה עם הכהן דהא קרא זכאן לחודיה כתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' ונמדנר הן: משלמים. זבועלים כתיב וגבי תנופה כתיב: מה לאן כהן. צטוטה כתיב כהן זבועלים קודם השקאה דקמין קמץ והקטיר והדר תניא היה משקה: הכי קאמר כו'. הא דמנא רישא הניף והגיש קמץ והקטיר לאו דוקא קודם השקאה נקט ולא איירי בהשקאה כלל אלא איירי בצדד הקרבת מנחת סוטה שכן הוא תנופה והגשה קמילה והקטרה והכי קאמר כשזא להקריבה היה נוטלה מתוך כפיפה כו' והדר איירי מי קודם (י) או השקאה קודם כל אלה

(א) ל"ל הדין עלך היה מביא: פרק היה נוטל פי' בעל. (ב) שייך מנחה לקמן דף כ' ע"ל. (ג) נראה דל"ל וא"כ הכי קאמר נמקה המגילה ואח"כ אומה טעמא אלי דהמים נשפין ומנחה וכו' ונשמע דקידם הקטרה היו משקין אותה ועוד דהא למאריך וכו'.